

KANLI SON

"Bazı günler vardır ki, savaş sadece mermilerle değil; pençelerle yazılır."

BÖRÜ Projesi, Gökkurt'un liderliğinde bir yıl boyunca sorunsuz ilerledi.

Ancak, basit görünen bir operasyon, her şeyi bir anda değiştirdi.

O güne dek, Hakan'ın bölüğünden ayrılmasına asla izin verilmemişti.

Çünkü herkes biliyordu ki, onun yokluğunda diğer kurt-askerlerin kontrolü pamuk ipliğine bağlıydı. Fakat bu durum artık sürdürülebilir değildi.

Proje, yalnızca bir asker üzerinden yürütülemezdi.

Ayrıca, uzun süredir, kurt-askerlerde herhangi bir sorun ya da saldırganlık emaresi görülmemişti .Bu sessizlik, yöneticilerin gözünü kararttı.

Ve ölümcül hata yapıldı.

Gökkurt'un birlikten kısa bir süreliğine ayrılmasına onay verildi.

Hakan'nın yokluğunda ise her şey saniyeler içinde değişti.

İlk taşı atan, Yusuf oldu.

Projenin ikinci gözdesi olan bu asker, katliamı başlatan fitili ateşledi.

Hakan'ın yokluğunda alfa olma görevini üstlenmişti. Teoride, diğer denekleri sakinleştirmesi gerekiyordu.

Ama o, tam tersini yaptı.

Proje ekibinin hiç beklemediği bir anda, aniden saldırıya geçti.

Yarı-kurt formunda olsa bile, dakikalar içinde yatakhaneyi koruyan güvenlik takımını paramparça etti.

Yusuf'un yaptıklarını gören ve kanın kokusunu alan diğerleri de onu izledi.
Kurt-askerler tüm tesisi, yaka-yıka çıkışa doğru ilerledi. Amaçları çok basitti.

Her vahşi kurt gibi, onlar da özgür olmak istiyorlardı.

Tüm önlemler — narkotik iğneler, yoğunlaştırılmış gazlar, makineli tüfekler — yetersizdi.

Tesiste tam anlamıyla bir cehennem başladı.

Makineli tüfeklerin ve sivri dişlerin savaşı başlamıştı.

Hakan geri döndüğünde ise her şey için çok geçti.

Geriye yalnızca kan, yanık et kokusu ve ölü bedenler kalmıştı.

Akli dengelerini yitirmiş askerler, birkaç saat içinde tüm taburu yok etmişti.

Gerçi bunu yaparken de kurt askerlerin neredeyse tamamı çatışmalarda öldürülmüştü.

Kurşun ve bombaların hedefi olmuş ve deneyin yürütüldüğü gizli tünellerin karanlığında kanlar içerisinde yere yığılmışlardı.

Geriye sadece üç kurt ve onları durdurmaya çalışan on kadar dehşet içindeki asker kalmıştı.

Fakat bu sayı çok yakında sıfıra inecekti... o askerlerin şansı yoktu.

Ta ki Gökkurt imdatlarına yetişine kadar.

Gökkurt, hayatının en karanlık gününe adım attı.

Asansörle yer altına indiğinde, onu zifiri bir karanlık dehliz karşıladı.

Tesisin elektriği kesilmişti. Sadece acil durum asansörü çalışıyor ve birkaç ışık yanıyordu.

Karanlık, Gökkurt'u korkutmazdı. Ama bu kez içinde bir şey titriyordu.

Buz gibi...

Hava ölüm kokuyordu.

Bu yüzden ürpermişti.

Koridorda hızlı ama temkinli adımlarla ilerledi.

Kısa süre sonra, etraftan toparlanan eşya ve mobilyalarla alelacele kurulmuş bir barikata ulaştı.

Arkasında saklanan askerler, o pejmürde yapıyı savunma hattı umuduyla örmüştü.

Ama Gökkurt çok iyi biliyordu:

Bu yığıntı, kurtlara direnemezdi.

Arkadaşları, son düşman ölene kadar durmayacaktı.

Askerler, yaşadıkları şok yüzünden oldukları yere yığılmış ve donup kalmışlardı. Ama ortalık garip biçimde sessizdi.

Gökkurt, merak içinde düşünmeden edemedi:

"Kurt-asgerler neden saldırmıyordu ki?"

O zavallı askerlerin, kurt-asgerleri durdurabilmesine imkan yoktu. Fakat cevabı bulması uzun sürmedi.

Arkadaşlarını hafife almıştı.

Çünkü liderleri yuvaya dönmüştü.

Gökkurt...

Daha Gökkurt asansörden inmeden önce bile, onun döndüğünü, henüz görmeseler bile hissetmişlerdi.

O alfa-kurttan hala korkuyorlardı. Onun nefesini, varlığını, emirlerini hatırlıyorlardı.

Gökkurt'un ne yapacağını merak ediyorlardı.

"Onlara katılacak mıydı?"

"Yoksa karşılarına dikilip engel mi olacaktı?"

Karanlık koridordaki bu garip sessizliğin asıl nedeni buydu.

Gökkurt, barıkattaki boşluktan yavaşça geçti. Ve karanlığın içinde üç tam kurt formundaki askerle göz göze geldi.

Önünde onlar, arkasında ise -eğer Hakan bir şey yapmazsa- kanlar içinde parçalanacakları kesin olan güvenlik askerleri.

Çok fazla seçeneği yoktu.

Ayakta kalmak.

Ve hükmetmek.

Ciğerlerine derin bir nefes çekti ve kurtların önünde bir dağ gibi dikildi.

Kararını vermişti.

Askerlerin öldürölmesine göz yumamazdı.

Ancak can yoldaşlarına da zarar vermek istemiyordu. Bu yüzden yavaş hareket etti ve sakince onlara yaklaştı.

Niyeti onlar ile iletişim kurarak sükunet içinde isyanı durdurmaktı. Daha fazla kan dökölmesinin bir anlamı yoktu.

Planı, nispeten de olsa işe yaradı.

Kurt adamlar tehditkar bir şekilde hırlamaya devam etseler de ona saldırmadılar. Çıldırmış gözlerle liderlerini izliyorlardı.

Ağızlarındaki sivri dişlerden kan damlıyor, tırnakları ile beton zemini tırmalıyorlardı.

Bekleyiş uzun sürmedi.

Sonunda içlerinden biri öne çıktı. Yavaşça dört ayağı üzerinde ilerledi.

Gökkurt ile yüzleşmeye hazırđı.

Diğer iki kurt durdu. Yeni liderin kararını bekliyorlardı.

O yeni önder, Yusuf'tu.

Hakan'ın kan kardeşi "Yusuf".

...

KAN KARDEŞLERİN SAVAŞI

"Kaderin en kanlı satırları, kardeşliğin kutsal yemini bozulduğunda yazılır."

Gökkurt, alev alev yanan o mavi gözleri asla unutamadı.

Aradan yıllar geçmesine rağmen, Yusuf'un göz bebekleri her gece kabuslarının ortasında yeniden beliriyor, uykusundan terler içinde uyanmasına neden oluyordu.

O parlak kürelerin laneti, ruhuna kazınmıştı.

Yusuf'un sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. Terle karışan kürkü, tünelin loş ışığında gümüşü bıçaklar gibi parlıyordu.

Ağzından buharlar çıkıyor, yere damlayan kan ve salya karışımı, ortamın dehşetini artırıyor.

Jilet gibi tırnakları, beton zemini yırtıyor, yankılanan sesler Gökkurt'un kulaklarında çınlıyordu.

Başı öne eğik şekilde, dikkatle rakibini süzdü.

Saldırmak istiyordu, evet.

Ama karşısındaki ismin kim olduğunu da çok iyi biliyordu.

Gökkurt'tan çekiniyordu.

Aynı kararsızlık, Hakan için de geçerliydi.

En yakın arkadaşına saldırabilir miydi? Lakin arkasındaki askerlerin parçalanmasına da göz yumamazdı.

Ne yapacağını bilemedi.

Kontrollü bir şekilde dönüşmeye başladı.

Ne tam bir kurda, ne de zayıf bir insana dönüşmek istiyordu. İkisinin arasındaki o ince çizgide denge kurmalıydı.

Ellerini havaya kaldırdı.

Evrensel teslimiyetin sembolüyle yaklaşmaya başladı. Yusuf'un içindeki o eski insana-kan kardeşine- ulaşmaya çalıştı.

İşe yarar gibi oldu.

Kurt hırlamayı kesti. Geri çekildi ve başını hafifçe kaldırdı. Sırtındaki tüyler yatıştı.

İçindeki insanın izleri gözlerinde parladı. Yusuf'un zihninde az da olsa insanlık kalmış gibiydi.

Bu durumdan cesaret alan Gökkurt, diz çöktü. Göz hizasına geldi. Garip hırıltılarla konuştu. Bir alfadan diğerine gelen anlaşılmaz ama anlam yüklü sesler ile...

Yusuf, başını eğdi. Bir köpek gibi mırıldandı.

Tam her şey sakinleşmişti ki... Beklenmeyen oldu.

Barikattaki askerlerden biri — genç, korkmuş ve titreyen — sessizce geri çekilmeye çalıştı. Ama şanssızlığa bakın ki...

Bir makineli tüfeğe takıldı.

Metal cisim zemine çarpıp gürültüyle devrildi.

Beton zeminde yankılanan o ses, cehennemi geri getirdi.

Sakinleşmiş olan vahşi kurt yeniden çıldırdı. Yusuf'un gözleri bir anda kanla doldu.

Kafasını kaldırdı. Hedefini belirledi:

O zavallı asker.

Amacı, Gökkurt'u geçerek doğrudan hedefine saldırmaktı.

Bir çığlık gibi yükseldiği anda, pençelerini yan duvara sapladı. Yanlamasına kendisini betona sabitledi. Ardından ayaklarından destek alarak ileri sıçradı.

Hakan saniyelik bir refleksle harekete geçti.

Artık geri dönüş yoktu; ne olursa olsun, Yusuf'u zapt etmesi gerekiyordu.

Hayvanın yapmak istediği manevrayı fark etmişti.

Yusuf'un önünü kesmek için kendini duvara attı. Yusuf, askere atlarken, Gökkurt onu havada yakaladı.

Kolları ile hayvanın kafasını kavradı ve kalın boynunu bir mengene gibi sıktı.

Yusuf'un ivmesi yüzünden ikisi de sert bir şekilde yere yuvarlandı. Gökkurt, sırt üstü yere çakıldı. Acıyla inledi.

Ama asıl tehdit, bu düşüş değil, üstündeki çılgın yaratıktı.

Düşme sonrası vahşi kurdun altında kalmıştı.

Sivri dişler ile dolu o pis çene, sadece birkaç santim mesafedeydi.

Kurt delirmiş gibi debeleniyor, düşmanının yüzünü parçalamaya çalışıyordu. Gökkurt ise tüm gücünü kullanıyor... o kafayı yerinde tutmaya çalışıyordu.

Salya ve kan karışımı sıvı, adamın gözlerine damlıyordu. Görüşü bulanıklaştı. Ancak daha da beteri vardı.

Gökkurt'un dönüşümü yetersizdi.

Yusuf'la güç bakımından başa çıkması mümkün değildi.

Zaman tükeniyordu.

Hızlı davranmazsa, o testere gibi dişlerin kafatasını paramparça edeceğinden adı gibi emindi.

Son gücünü topladı. Dizlerini kırdı, ayaklarını Yusuf'un karnına dayadı. Kolları ile kafayı tuttuğu gibi, hayvanı yukarı kaldırdı ve...

Fırlattı.

Kurt, havada takla atarak sırt üstü yere düştü. Gökkurt, nefes bile almadan hızla doğrulup ayağa kalktı ve düşmanına döndü.

Vahşi kurt da doğruldu. Düşüşün yarattığı sersemliği hızla üzerinden atan hayvan silkelendi ve dört ayağı üzerinde Gökkurt ile göz göze geldi.

Son bir ölüm kalım savaşı başlamak üzereydi.

...

SONUN BAŞLANGICI

"Her son, aslında daha büyük bir başlangıcın kıvılcımıdır; ve o son satır, yeni bir kaderi mühürledi."

Hakan, mevcut dönüşüm seviyesiyle Yusuf'a karşı koyamayacağını anladı.

Kan kardeşi tam kurt formundayken neredeyse yenilmezdi.

Bu yüzden dönüşümünü daha da arttırdı, fakat yine de kendine bir sınır koydu.

İçindeki vahşi hayvanın tamamen kontrolü ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Yusuf'un ellerinde ölecekse bile, bunu insan zihninin dinginliğiyle karşılayacaktı.

Artık her iki taraf da ölümüne bir dövüşe hazırды.

Birer yıldırım misali birbirlerine atıldılar.

Dört ayak üzerinde koşan Yusuf, beton zeminden aldığı güçle Gökkurt'un üzerine atladı.

Darbeyi önceden sezen Hakan eğildi ve sağ omzuyla havadaki kurdu karşıladı.

Büyük bir gürültüyle çarpıştılar; iki gövde de geriye savruldu.

Gökkurt, iki ayak üzerinde olmanın avantajını kullanarak hızla toparlandı ve dengesini bulmaya çalışan kan kardeşine doğru atıldı.

Vücudunu kıvrıp zeminde kayarak kurdun sol tarafına geçti.

Mengene gibi kollarıyla, neredeyse kendisi kadar iri olan gövdeyi kavradı. Tüm gücüyle Yusuf'u havaya kaldırdı, döndürdü ve tünelin duvarına fırlattı.

Duvar titredi, sıvalar sarsıntıyla yere döküldü. Ama bu darbe bile kurdu durduramadı.

Yusuf hiç zarar görmemişçesine doğruldu; gözleri daha da öfke doluydu. Acı onu iyice çıldırtmıştı.

Düşmanına, delirmiş gözlere karşılık verdi.

Gökkurt ise sağ ayağını öne aldı, ellerini bir boksör gibi kaldırdı. Bir sonraki çarpışmaya hazırdı.

Yusuf ise taktik değiştirdi.

Kurt-askerin etrafında dönmeye başladı, bir açıklık arıyordu. Fakat rakibi savunmasını hiç bozmadı; en ufak bir dikkatsizlik ölüm demekti.

Dar tünel, kurdun hız avantajını kısıtlıyordu. Ayrıca Gökkurt çok dikkatliydi.

Bu yüzden Yusuf geri çekildi.

Amacı, tüm gücüyle atılıp son ve yıkıcı darbeyi vurmaktı.

Ayaklarını kırarak yere çömeldi. Saldırı pozisyonu aldı.

Kan kardeşine hırlayarak baktı: “Ölmeye hazır mısın?” der gibiydi.

Ama Gökkurt’un ölmeye niyeti yoktu.

Gök gürültüsünü andıran bir kükremeye cevap verdi.

Son savaşa hazır olduğunu, korkmadığını ilan etti.

Ancak Gökkurt için işler daha da kötüye gitmek üzereydi.

Arkasından gelen hırlamaları duyduğu an... yaptığı ölümcül hatayı fark etti.

Kavganın heyecanı ile geride kalan diğer kurt-askerleri unutmuştu.

İki yandan gelen koca çeneler, omuzlarına kapandı.

Kemikleri çatırdadı.

Bir uluma ile birlikte acı dolu bir haykırış göğe yükseldi.

Çivi gibi dişler her iki akciğerini de delmişti.

Göğsü kanla doldu. Nefesi kesildi. Vücudundaki gücün çekildiğini hissetti.

Mengene gibi dişlerin baskısıyla dizlerinin üzerine çöktü.

Boğazına gelen kanı öksürerek kustu. Zorlukla nefes alıyordu; gücü tükenmişti.

Ama gözlerini Yusuf’tan ayırmadı.

Yusuf, gözlerini onun üzerine dikmişti. Mavi gözleri alev alev yanıyordu. Gökkurt, parçalanmak üzereydi. Yusuf için artık kolay bir avdı.

Ancak kurt-asker pes etmedi.

Son kez konuşmayı denedi. Ağzından sadece kanlı hırıltılar çıktı.

Umutsuz bir kabullenişle başı öne düştü, göz kapakları istemsizce kapandı.

Kan kardeşi tarafından katledilmeyi bekledi.

Kurt hamle yapmak üzere gerildi. Son darbeye hazırlanıyordu.

Bacaklarını geriye doğru yasladı ve baldır kaslarını sıktı. Aldığı destek sayesinde tüm gücüyle rakibinin üzerine atıldı.

Ama kaderin planı farklıydı.

**20 mm'lik bir uçak-savar mermisi, tünelin
havasını yarıdı.**

**Mermi, kurdun kafatasını delip Yusuf'un beynini
paramparça etti.**

O ağır gövde, kafasız bir şekilde havada savruldu ve Gökkurt'a bodoslama çarptı.

İkisi bir enkaz gibi yere yığıldı.

Diğer kurtlar şaşkınlıkla geriledi. Ama artık çok geçti. Kaçabilmeye fırsat bulamadılar.

Karanlık koridor, izli mermilerin parıltısıyla aydınlandı.

Uçaksavar kurşunları tüneli cehenneme çevirdi.

Kurt-askerler delik deşik edildi.

Projenin sorumlu komutanı Yarbay Tamer, Gökkurt'un imdadına yetişmişti.

Kurt-askerler ön cephede savaşırken, destek bölüğü son hazırlıklarını tamamlamıştı.

Ağır ve tekerlekli bir uçaksavar topunu, servis asansörüyle sessizce indirip arka taraftaki pejmürde barikatın tam ortasına yerleştirmeyi başarmışlardı.

Kimse fark etmemişti.

Gökkurt, üzerine devrilen ağır leşin altında eziliyordu.

Kocaman bir kan gölünün tam ortasında, nefes almaya çalışıyordu.

Ne olup bittiğini, Yusuf'un nasıl öldüğünü anlayamıyordu. Zihni parçalanmıştı. Her şey bulanık, her şey yabancıydı.

Bilinci giderek kapanıyordu.

Boş ve donuk gözlerle, havada parlayarak süzülen mermilere baktı.

Sanki bir havai fişek gösterisini izliyormuşçasına büyülenmişti.

Birkaç saniye sonra tüneldeki sesler sustu. Birileri, kim olduğunu bilmediği birileri, ateş etmeyi kesmişti.

Ardından yankılanan ayak sesleri geldi. Gür, sert, yeri döven ayak sesleri...

Yankılar dar duvarlarda çarpıştı. Ses aniden kesildi.

Biri yaklaştı.

Gökkurt, ağır gövdenin altında kafasını zorla da olsa sağa çevirdi.

Kamufraj giymiş, iri yapılı bir asker, gölgelerin içinden çıkıp yanına geldi. Gökkurt onu hemen tanıdı.

Bu silüet... bu bakış... bu zamanlama... Hepsi çok tanıdıktı.

Yarbay Tamer'di bu. Komutanı.

Ama Gökkurt'un yüzündeki o kısa süreli rahatlama ifadesi, Yarbay belindeki silaha uzandığında bir anda silindi.

Bu geliş, bir kurtuluş değil... sonun kendisiydi.

Tamer soğukkanlılıkla silahını çıkardı. Parlak krom kaplamalı namluyu Gökkurt'un alnına doğrulttuğunda, bütün gerçek gözler önüne serildi.

Gökkurt kaderine razı oldu. *“Başka ne bekliyordum ki?”* diye geçirdi içinden Gökkurt, acı bir alaycılıkla.

Başarısızlığa uğramış, hatta bir katliama dönüşmüş olan gizli bir askeri deneyin tüm izleri yok edilmeliydi.

Komutanın aldığı emir açtı: Geride hiçbir şey kalmayacaktı.

Ne yazık ki, Gökkurt da buna dahildi.

Vatani için ölmeye hazırdı zaten.

Ama o an... içinde bir şey, son bir defa komutanının gözlerinin içine bakmak istedi.

Bir teşekkür gibi, bir veda gibi... *“Sana kızmıyorum,”* demek istercesine bakışlarını uzattı.

Ama başaramadı.

Yarbay'ın yüzü karanlığın içinde kayıptı. Zaten artık göremiyordu. Kan kaybı, bilincini yavaş yavaş yok ediyordu.

Göz kapakları ağırlaştı. Zihni sönmeye başladı.

Gökkurt, yaklaşan ölümü sakince bekledi.

...

ESARETİN BEDELİ

“Bazen bir insanın en büyük cezası, hayatta kalmasıdır.”

Gökkurt, aydınlık bir odada, rahat bir yatağın üzerinde gözlerini araladı.

Kireç badanalı beyaz tavanı görür görmez kafası karıştı. Ölüp ölmediğini bir an anlayamadı.

Ama göğsünün inip kalktığını hissedince, henüz **"nalları dikmediğini"** fark etti.

“Niye?” diye geçirdi içinden.

“Ne olmuştu? Neredeydi? Neden yaşıyordu?”

Doğrulamak istedi ama... Milim bile kıpırdınamadı.

Tüm bedeni, sağlam görünümlü deri kayışlarla yatağa sıkıca bağlanmıştı. Hatta kafası bile sabitlenmişti.

Tam o esnada, yanında bir ses işitti.

Konuşanı göremese de... o sesi çok iyi tanıyordu.

Birisi uzun süredir uyanmasını beklemişti.

"Garip bir iyileşme yeteneğin var, evlat" dedi Yarbay Tamer, hafif hayretle karışık bir tebessümle.

-- Yaşıyor olman hala beni şaşırtıyor.

-- Bizim deli doktor, gerçekten harika bir iş çıkarmış.

-- Senin içine neler koydu bilmiyorum ama...

-- Tam bir şaheser yaratmış.

Sözler babacan bir tonda başlamıştı. Ama Gökkurt kıpırdamaya çalıştıkça, adamın sesi sertleşmeye başladı.

"Boşuna uğraşma." dedi Tamer, soğuk bir ifadeyle.

-- O deri kayışları milim bile oynatamazsın.

-- Ayrıca aldığın ilaçlar bir öküzü bile felç etmeye yeter.

-- Ama anlaşılan sana pek etki etmemiş.

Gökkurt, kayışlardan kurtulamayacağını anlayınca mücadeleyi bıraktı. Fakat ağzı serbestti. Konuşabiliyordu.

Zihnini kemiren tek bir soru vardı.

Sesi toparlanmaya çalışan birinin yorgunluğunu taşıyordu.

-- Beni niye öldürmediniz komutanım?

Basit... ama sert bir soruydu.

Tamer birkaç saniye sustu. Tatmin edici bir cevabı yok gibiydi. Sonunda, derin bir iç çekişle yanıtladı:

-- Değerli bir askeri kaybetmek istemedim... sanırım."

Gökkurt sadece kısa bir "Hımm" dedi.

Cevap pek ikna edici değildi. Üstelemeye karar verdi.

-- Onu anladım komutanım da...

-- Diğerlerinin fikrini ne değiştirdi?

Projeden sorumlu büyük başlar... deneyin hayatta kalan "son ve en tehlikeli" kalıntısına asla tahammül edemezlerdi.

Birliğini yitirmiş, dönüşüm süreci başarısız olmuş, onlarca askerin ölümüne yol açmış bir proje...

Gökkurt'un varlığı, onların gözünde başarısızlıklarının yaşayan kanıtıydı.

Ve o yüzden yok edilmeliydi.

Ama edilmemişti.

İşte asıl merak ettiği şey buydu.

...